

* ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ * ΘΕΜΑΤΑ *

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΥΦ' ΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

(Υπό τῶν Ζηλωτῶν ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ 1958)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Λόγο ἐπιλαίρων θεμάτων διακόπτεται ἐνίοτε ἡ τακτικὴ στήλη τῶν «Ἐκκλησιολογικῶν Θεμάτων». Ἐπανερχόμενοι διὰ τοῦ παρόντος τεύχους παραθέτομεν τὴν συνέχειαν τῆς ἀπολογητικῆς μελέτης τῶν Ἀγιορειτῶν Ζηλωτῶν Πατέρων σχετικῶς μὲ τὸ θέμα τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου.

Ὁ Μελιτιος ἄλλως τε δὲν ἐκατηγορήθη ὡς χειροτονήσας μόνος αὐτός λόγῳ ἀνάγκης Ἐπισκόπους, ἀλλὰ κυρίως λόγῳ τῆς ἐπαναστατικῆς στάσεως αὐτοῦ, δημιουργήσας σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, περιφερόμενος ἀντικανονικῶς εἰς ξένας τῆς δικαιοδοσίας του ἐπαρχίας, χειροτονῶν Ἐπισκόπους καὶ καταφρονῶν τοὺς οἰκείους τῶν ξένων τούτων τόπων Ἐπισκόπους, καὶ ἴδια τὸν Ἀλεξανδρείας Πέτρον, ὁ ὁποῖος συγκαλέσας Σύνοδον καθήρεσε καὶ ἀναθεμάτισεν αὐτόν.

Ἦτο ἄρα καθηρημένος καὶ ἀναθεματισμένος ὑπὸ Ὁρθοδόξου Συνόδου ὁ Μελιτιος. Καὶ ὑπάρχει συνεπῶς μεγίστη διαφορὰ μεταξὺ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, μὲ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὑπὸ τοῦ πρ. Βρεσθένης Ματθαίου χειροτονίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν λεγομένην ἀναχειροτονίαν τοῦ περὶ οὗ εἴπομεν Ἀλθανοῦ Ἐπισκόπου, ἐάν οὗτος ἦτο Ὁρθόδοξος ὑπὸ Ὁρθοδόξου Ἐπισκόπου χειροτονηθείς, (καὶ οὐχὶ αὐτοχειροτονηθείς ὡς τινὲς λέγουσι), κακῶς, ὡς παρὰ Κανόνας ἀνεχειροτονήθη - ἐάν πράγματι ἀνεχειροτονήθη.

Ἐν τοιαύτῃ ἄρα περιπτώσει, ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐγένετο ὄλως ἀψυχολογήτως καὶ ἀνεξετάστως παρὰ Κανόνας. Ἴσως δι' ἀπωτέρους σκοποὺς, πολιτικούς ἢ ἐκκλησιαστικούς, τῶν ἰθυνόντων νῦν τὸ ἀξιοθρήνητον Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον...

**Περὶ διαφόρων χειροτονιῶν Ἐπισκόπων,
γενομένων κατὰ καιροὺς λόγῳ ἀνάγκης ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου**

Εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὁμολογούμενον ὑπὸ παντός ΓΟΧ γνώστου τῆς ἱστορίας καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν

Ἐκκλησίας, ὅτι ἀπό τῆς ἀρχῆς τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐγένοντο κατὰ καιροῦς λόγω κατεπειγούσης ἀνάγκης διάφοροι χειροτονία Ἐπισκόπων ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου. Ἐκ τῶν ὁποίων χειροτονιῶν, ἄλλας μὲν ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς σιωπῆς ἐπεκύρωσεν, ἄλλας δὲ συνοδικῶς ἐξετάσασα παρεδέχθη ὡς ἐγκύρους, τὰς μὲν ἄνευ κυρώσεων, τὰς δὲ ἐτακτοποίησε μετὰ τινος κυρώσεως.

Τὴν φαινοτάτην ταύτην ἀλήθειαν, μόνον τινές ἐκ τῆς ἀκεφάλου παρατάξεως τοῦ πρ. Φλωρίνης πειρῶνται, διὰ τινὰς λόγους, οὐχ ἀπλῶς νὰ ἀμφισβητήσωσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀρνηθῶσι τελείως.

Ὡς γνωστόν, οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, ὡς προείπομεν, ἐχειροτόνουν Ἐπισκόπους κατὰ τὰς τότε ἀνάγκας καὶ περιστάσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἄλλοτε μὲν εἰς, ἄλλοτε δύο, καὶ ἄλλοτε τρεῖς ὅταν ἦσαν συνθηροισμένοι. Τοῦτ' αὐτὸ ἐποίουν καὶ οἱ διάδοχοι αὐτῶν, καὶ ποιοῦσι μέχρι σήμερον. Χειροτονοῦντες, ἄλλοτε μὲν ἅπαντες οἱ Ἐπίσκοποι μίας Ἐπαρχίας, ἄλλοτε οἱ πλείονες, ἄλλοτε τρεῖς, ἄλλοτε δύο, καὶ ἄλλοτε, λόγω κατεπειγούσης ἀνάγκης, εἰς μόνος μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτόν κλήρου καὶ λαοῦ, κατ' ἐκλογὴν αὐτῶν τοῦ ὑποψηφίου Ἐπισκόπου, συμφώνως τῶν Ἱ. Κανόνων.

Περὶ τῆς χειροτονίας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Νεοκαισαρείας τοῦ Θαυματουργοῦ

Κατὰ τὸ 243 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμασείας Φαίδιμος, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ ἐνάρετος, προβλέπων τὰ μέλλοντα διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, προέβη εἰς τὴν παράδοξον χειροτονίαν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Νεοκαισαρείας τοῦ θαυματουργοῦ, χειροτονήσας τοῦτον, Ἐπίσκοπον εὐρισκομένου μακρὰν εἰς ἀπόστασιν πορείας τρικῶν ἡμερῶν.

Ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, λόγω μεγάλης αὐτοῦ ταπεινώσεως δὲν ἐδέχετο νὰ μεταβῆ πρὸς χειροτονίαν, διὰ τοῦτο ὁ Ἀμασείας, ἀφοῦ πρότερον ἀνέπεμψε πρὸς Κύριον τὰς δεούσας εὐχὰς καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπιφοίτησιν τῆς θείας Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπ' αὐτόν, ἀπέστειλεν αὐτῷ ἐγγράφως τὴν χειροτονίαν, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐδέχθη ταπεινῶς, ὡς ἀπὸ Θεοῦ οἰκονομικῶς δοθεῖσαν αὐτῷ.

Τὸ γεγονός τοῦτο, ἀναφερόμενον εἰς τὸν Συναξαριστὴν τοῦ Δουκάκη, ἀρνοῦνται διαρρηθῆν ἐνίοι τῆς ἀκεφάλου παρατάξεως τοῦ πρ. Φλωρίνης λέγοντες: «Ἐάν πιστεῦσωμεν τὸν ταῦτα γράφοντα Συναξαριστὴν τοῦ Δουκάκη, θὰ ὑποπέσωμεν εἰς ἀτοπώτατα συμπεράσματα.. Πῶς θὰ νοηθῆ χειροτονία μὴ παρόντος τοῦ χειροτονουμένου...». Καὶ ὁμως τὴν θαυμαστήν ταύτην ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ χειροτονουμένου χειροτονίαν, παραδέχεται ἐπισήμως ἡ Ἐκκλησία. Παραδέχονται ταύτην πλείστοι ὅσοι Πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐν οἷς 1) ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦ Ἁγίου τούτου, 2) ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος Πάπας Ρώμης, διηγούμενος τὸν βίον τοῦ Ἁγίου τούτου, 3) Καισάριος ὁ Δαπόντες, ὁ ὁποῖος μετατρέψας εἰς στίχους τὸν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου βίον τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Νεοκαισαρείας τοῦ θαυματουργοῦ λέγει: «Εἶναι δὲ χρεῖα νὰ εἰπῶ καὶ τὰ τῆς θαυμασίας κατὰ ἀλήθειαν αὐτοῦ θείας χειροτονίας...

Φαίδιμος ὁ Ἀμασείας, ἠξιωμένος χάριτος πολλῆς καὶ θαυμασίας. Ἐτοῦτος προγνωρίζοντας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, τὴν χάριν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ Θεοῦ Γρηγορίου, Ἀρχιερέα, σπούδαζε νὰ τὸν χειροτονήσῃ...

Ἔστειλεν, ἐξανάστειλε νὰ τὸν παρακινήσωσιν, ὁ Ἅγιος ἐκρῦφθηκε μὴδὲ νὰ τοῦ μιλήσωσιν. Τέλος ὁ θεῖος Φαίδιμος θεόθεν φωτισμένος... Ἰνα

γεθῆ, ὡς γέγραπται, τό φῶς εἰς τήν λυχνίαν, ἐτέλεσεν ἀπόντος του καί τήν χειροτονίαν, τῇ τοῦ Φαιδίμου, καί Θεοῦ, ψήφῳ δοκιμασίᾳ ἀγία καί ἡ ἐκλογή, καί γε ἡ μαρτυρία. Καί τούτην ἐξαπέστειλεν ἐγγράφως, ὡς τυχαίνει, ὀρκίζοντάς τον πρός Θεόν παρήκοος μή γίνῃ».

Και εἰς τό Ἱερὸν Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰ προλεγόμενα περὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Νεοκαισαρείας ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

«Τὴν τῶν Ἑλλήνων δὲ ἅπασαν παιδείαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μαθὼν πρότερον, καί μαθητὴς ὕστερον τοῦ Ὀριγένους γεγονόσ, οὕτω μετὰ ταῦτα ὑπὸ Φαιδίμου τοῦ τῆς Ἀμασείας Ἐπισκόπου, μακρὰν μὲν ἀπέχοντος τῷ τόπῳ, πλησίον δὲ ὄντος τῷ ἀπεριγράπτῳ τῆς χάριτος, ἐκ θείας ἐμπνεύσεως, χειροτονεῖται... Νεοκαισαρείας Ἐπίσκοπος...».

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀναφέρει καί παραδέχεται ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Συμεὼν ὁ Μεταφραστὴς εἰς τὸν βίον τοῦ Ἁγίου τούτου.

Ἐπίσης ἀναφέρεται εἰς τό βιβλίον τό καλούμενον «Παράδεισος» ὑπὸ Ἁγαπίου Μοναχοῦ τοῦ Κρητός.

Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἀναφέρεται καί εἰς τὸν Εὐεργετινόν, σελ. 106, ἔνθα ἀναγιγνώσκωμεν: «...Ὀδὸν τριῶν ἡμερῶν ἐκεῖνον ἀπέχοντος, ἀλλὰ πρός τὸν Θεὸν ἀναβλέψας (ὁ Φαίδιμος) καί εἰπὼν, ὁμοίως ἐαυτὸν τε κακεῖνον ἐπὶ τῆς ὥρας ἐκεῖνης, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καθωρθῆσαι, ἀντὶ χειρὸς ἐπάγει τῷ Γρηγορίῳ τὸν λόγον, ἀφιερῶσας τῷ Θεῷ — τὸν σωματικῶς μὴ παρόντα...».

Τό γεγονός τοῦτο ἀναφέρουσι καί πλείστοι ἕτεροι, ὡς ὁ Κοντογόνης ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ αὐτοῦ ἱστορίᾳ, καί ἄλλοι.

Δέν ἐπιδέχεται συνεπῶς οὐδεμίαν ἀπολύτως ἀμφιβολίαν ἢ πανθομολογημένη αὕτη ἀλήθεια.

Περὶ τῆς χειροτονίας τοῦ Ὁσίου Δανιὴλ τοῦ Στυλίου Οἱ Ψευδοζηλωταὶ τῆς Ὀρθοδοξίας,

Ἡ μὴ παραδοχὴ τῆς ἀνωτέρω φαινοτάτης ἀληθείας, ὑπὸ τινῶν ὀπαδῶν τῆς παρατάξεως τοῦ πρ. Φλωρίνης, δικαιολογεῖται ἐν μέρει κατ' αὐτούς, διότι τό γεγονός τῆς ὡς ἄνω παραδόξου καί θαυμαστῆς χειροτονίας, εἶναι καίριον πλῆγμα κατ' αὐτῶν, ἀνατρέπον ἄρδην τὰ πρός συσκοτίσιν τῆς ἀληθείας σαθρὰ ἐπιχειρήματα αὐτῶν κατὰ τοῦ κύρους τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου. Καί ἦτο ἐπόμενον, ἐν ἀμύνει εὐρισκόμενοι, καί συγκεχυμένοι ταῖς φρεσί, νά ἐπινοήσουν τό ἀνοητότατον, καί ἀσεβέστατον τόλμημά των, δι' οὗ ὁ Συναξαριστής, οἱ βίοι τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, καί πλείστα ὅσα ἐκκλησιαστικά βιβλία, περιέχουν τόχα ψευδεῖς ἱστορίας καί παραμύθια.

Μέ τὴν πρόφασιν ὅτι οὐ δύναται νά νοηθῇ χειροτονία ἀπόντος τοῦ χειροτονουμένου κτλ.

Ἐν ἀπὸ τὰ κατ' αὐτούς τοιαῦτα παραμύθια, εἶναι καί ἡ χειροτονία τοῦ Ὁσίου Δανιὴλ τοῦ Στυλίου, ὁ ὁποῖος ἐχειροτονήθη ἐπίσης ἐν ἀπουσία αὐτοῦ, καί ἄνευ τῆς ἐπιθέσεως τῆς χειρὸς τοῦ χειροτονήσαντος.

Ὁ Ὅσιος οὗτος ἐχειροτονήθη εἰς Πρεσβύτερον ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Γενναδίου. Ὁ μὲν χειροτονήσας Πατριάρχης, ἦτο κάτωθεν τοῦ ὑψηλοῦ στύλου, ὁ δὲ χειροτονηθεὶς ἦτο εἰς τό ὕψος αὐτοῦ, μὴ βλέπων, μηδὲ ἀκούων τούς κάτωθεν.

Ἐπειδὴ (ὡς γράφει ὁ Συναξαριστής) ὁ Ἅγιος δέν ἠθέλησε νά καταθῆ πρός χειροτονίαν, ὁ Πατριάρχης προσέταξε τὸν Ἀρχιδιάκονον νά εἰπῇ τὰ εἰρηνικά, καί αὐτὸς εἶπε τὰς εὐχάς, καί ἐχειροτόνησε καί μὴ θέλοντα τὸν Ἅγιον εἰς Πρεσβύτερον. Ὁ δὲ λαὸς ἐβόησε τό «ἄξιος». Ἐπειτα ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν λειτουργίαν ὁ Γεννάδιος, εἶπεν αὐτῷ: «Ἰδοῦ

ἔλαβες τῆς Ἱερωσύνης τὰ σύμβολα, διότι ὅταν ὁ λαός ἐφώνησε τό «ἄ-
ξιος», τότε ὁ Θεός ἀντί ἐμοῦ σέ ἐχειροτόνησε. Λοιπὸν μὴ φανῆς παρή-
κοος τοῦ θείου βουλήματος».

Ὁ Ἅγιος ὑπήκουσε καὶ ἐδέχθη ὡς ἀπὸ Θεοῦ τὴν τοιαύτην χειροτο-
νίαν. (Ἡ μνήμη αὐτοῦ 11 Ἰαν.).

Περὶ ἐτέρων χειροτονιῶν Ἐπισκόπων ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου, ἴδε τὴν
χειροτονίαν τοῦ Ἁγίου Ἀβραμίου — 26 Ὀκτωβρίου— τὴν χειροτονίαν
τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Δησάν — Συναξάριον 9ῆ Ἀπριλίου— τὴν χει-
ροτονίαν τοῦ Ἁγίου Ἀβερκίου — 22 Ὀκτωβρίου— τὰς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου
Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου χειροτονίας, ἅς μόνος οὗτος ἐτέλεσε κατὰ
τὴν εἰς Κουκουσὸν ἔξορίαν του. Ἐπίσης ἴδε διαφόρους ἄλλας τοιαύτας
χειροτονίας εἰς τό «Γεννηθῆτω Φῶς», εἰδικὴν πραγματείαν περὶ τοῦ κύ-
ρους τῆς χειροτονίας τῶν ὑπὸ τοῦ πρ. Βρεσθένης Ἐπισκόπων.

Πρὸς ἐπισφράγισιν τῆς ἀναμφισβητήτου ταύτης ἀληθείας, ἀναφέρο-
μεν πάλιν καὶ τὴν πανθομολογουμένην χειροτονίαν τοῦ Ἐπισκόπου Πα-
λαιβίσκης Σιδηρίου — ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου Φίλωνος— τὴν ὁποίαν ἡ
Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας ἀεγνώρισεν ὡς ἐγκυρον, καὶ συνοδικῶς,
ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μεγ. Ἀθανασίου, προήγαγε τοῦτον εἰς Μητροπο-
λίτην Πτολεμαίδος.

Τὴν φαινοτάτην ταύτην ἀλήθειαν, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ... Κανονολόγοι τῆς
παράταξως τοῦ πρ. Φλωρίνης κατ' ἀνάγκην ὁμολογοῦσι. Μάλιστα δέ ὁ
πάντων τούτων φανατικώτερος κατὰ τοῦ κύρους τῆς χειροτονίας Ἐπισκό-
που ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου, Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Νασιλίμης, ἐκθέ-
τει εἰς σύγγραμμά του ἐν λεπτομερείᾳ τὴν χειροτονίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν
παραδέχεται ὡς τάχα μοναδικὴν περίπτωσιν εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἐκκλη-
σίας, χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου, ἄνευ τινός συμψήφου.
Ὅπερ ἐστὶ κανονικὴ ἐπισφράγισις καὶ ἐπικύρωσις τοῦ κύρους τῆς λόγῳ
ἀπολύτου ἀνάγκης χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου.

Οἱ Ψευδοζηλωταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ δῆθεν ὑπέρμαχοι πασῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων ἐγγράφων τε καὶ ἀγράφων

Νομίζομεν ὅτι δὲν ἔχουσι τό δικαίωμα νά λέγωνται Γ.Ο.Χ. καὶ μάλι-
στα ἔνθερμοι Ζηλωταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπέρμαχοι πασῶν τῶν Πα-
τρικῶν Παραδόσεων ἐγγράφων καὶ ἀγράφων, οἱ μὴ παραδεχόμενοι τὴν
ἐγκυρότητα τῆς λόγῳ ἀπολύτου ἀνάγκης κατ' ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν
χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου, οἱ ὅποιοι, χάριν τοῦ πείσμο-
νος καὶ παραλόγου τούτου ἰσχυρισμοῦ των, προκόπτουσιν ἐπὶ τὰ χεῖρω,
μὴ παραδεχόμενοι τὰς ἀναφερομένας εἰς τοὺς Βίους τῶν Ἁγίων τῆς
Ἐκκλησίας χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου, οὐδέ τὴν πανθο-
μολογουμένην θαυμαστὴν χειροτονίαν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Νεοκαι-
σαρείας τοῦ θαυματοουργοῦ, καὶ κηρύττοντες, ὅτι τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλη-
σίας περιέχουν διάφορα ψεῦδη καὶ ἀνακριβείας, ὅτι εἶναι πλήρη φαντα-
στικῶν παραδοξολογιῶν κλπ.

Διότι ἰδοῦ, ὅτι πλείστας ὄσας ἐγγράφους Ἱεράς Παραδόσεις τῆς
Ἐκκλησίας ἀναφανδὸν ἀρνοῦνται. Καὶ ὅταν τοιαύτας ἐγγράφους δὲν πα-
ραδέχονται, πόσας ἄρα γε ἀγράφους θά ἀρνοῦνται;

Εἰς ἐκ τῶν τοιούτων, γνωστός διὰ τὴν πείσμονα ἔμμονήν του εἰς